

WASS ALBERT: Nagypénteki sirató

Elmegyünk, elmegyünk, messzi útra megyünk,
messzi út porából köpönyeget veszünk...

Nem száz, nem kétszáz: sokszáz éves nóta.
Így dalolják Magyarhonban talán Mohács óta.

Véreim! Véreim! Országútak népe!

Sokszázéves Nagypénteknek
soha sem lesz vége?

Egyik napon Tamás vagyunk,
másik napon Júdás vagyunk,
kakasszónál Péter vagyunk.

Átokverte, szerencsétlen
nagypéntekes nemzet vagyunk.

Golgotáról Golgotára
hurcoljuk a keresztfákat.

mindég kettőt, soh'se hármat.

Egyet felállítunk jobbról,
egyét felállítunk balról,

s amiként a világ halad:

egyszer jobbról, egyszer balról
fölhúzzuk rá a latrokat.

Kurucokat, labancokat,
közülünk a legjobbakat,
mindég csak a legjobbakat.

Majd, ahogy az idő telik,
mint ki dolgát jól végezte:

Nagypéntektől Nagypéntekig
térdelünk a kereszt alatt
húsvéti csodára lesve.

Egyszer a jobbszélső alatt,
másszor a balszélső alatt,

éppen csak hogy a középső,
az igazi, üres marad.

Nincsen is keresztfánk közbül,
nem térdel ott senki, senki.

A mi magyar Nagypéntekünk
évszázadok sora óta
évszázadok sora óta

ezért nem tud Húsvét lenni.

Így lettünk országút népe,
idegen föld csavargója,
pásztortalan jószág-féle.

Tamással hitetlenkedő,
kakasszóra péterkedő,
júdáscsókkal kereskedő.

Soha-soha békességgel
Krisztus-Úrban szövetkező.

Te kerülsz föl? Bujdosom én.

Én vagyok fönt? Bujdosol Te.

Egynek közülünk az útja
mindég kivisz idegenbe.

Bizony, jól mondja a nóta,
hogy elmegyünk, el-elmegyünk,
messzi nagy útakra megyünk.

Messzi nagy utak porából
bizony, köpönyeget veszünk.

S ebben a nagy köpönyegben,
sok-sok súlyos köpönyegben
bizony pajtás, mondom Néked:
rendre, rendre mind elveszünk.

(Bajorerdő, 1947)

